

dwalende gebaartje van het zeer jonge kind vertolken." Om u 't een en ander duidelijk te maken, schrijf ik tot slot een kerstlied over. Men ziet daar alles duidelijk in wat hierboven is gezegd. Er staan regels in, die, als men ze gelezen heeft, dagen lang door het hoofd blijven zingen, regels van een zo klare klank en heldere plastiek, dat men er jaloers op zou worden, als je er niet trots op was dat een (onbekende) dichter voor 'n vijfhonderd jaar, die dingen zo gaaf in onze taal heeft kunnen zeggen. Het gedicht is half een kerstlied, half een wiegelied.

KERSTLIED.

Ons ghenaket die avondstar
Die ons verlichtet also clær:
Wel was haer doe.
Susa ninna susa noe,
Jesus minne sprac Mariën toe.

Dat huus dat hadde so menich gat,
Daer Christus in gheboren was:
Wel was haer doe.
Susa ninna susa noe,
Jesus minne sprac Mariën toe.

Si sette dat kint op haren schoot,
Si cussedet voor sijn mondekijn root;
Het was so soet.
Susa ninna susa noe,
Jesus minne sprac Mariën toe.

Si sette dat kint op hare enien,
Si sprac: „Groot eer moet u gheschien!“
Wel was haer doe.
Susa ninna susa noe,
Jesus minne sprac Mariën toe.

Si sette dat kint op haren aerm,
Met groter vrouwen sach sijt aen;
Het was so soet.
Susa ninna susa noe,
Jesus minne sprac Mariën toe.

Die moeder makede den kinde een bat,
Hoe lieflic dattet daer inne sat!
Wel was haer doe.
Susa ninna susa noe,
Jesus minne sprac Mariën toe.

Dat kindekijn pletterde mitter hant
Dattet water uten becken spranc.
Wel was haer doe.
Susa ninna susa noe,
Jesus minne sprac Mariën toe.

Die os ende oec dat eselkijn
Die aenbeden dat soete kindekijn.
Wel was haer doe.
Susa ninna susa noe,
Jesus minne sprac Mariën toe.

VERRADERLIJKE KUS

Wat vriendlijker schijn bij vijandlijker haat!
Wat bitterder gemoed bij zoeter liefdeteeken!
Wat zedelloozer hart bij zedelijker spreken!
Wat christelijker groet bij duivelscher verraad!

Wie zag ooit zooveel strijd in vredelijker staat?
Wie schandelijker hoon zachtmoediglijker wreken?
Wie schooner hemelzon door vuiler helnacht breken?
Wie zaligender goed bij doemelijker kwaad?

Aartsvader Abraham, het lustte u eens te zeggen
Dat helle en paradijs al t' afgezonderd leggen,
En nooit verzaligd mensch den jammerpoel genaakt.

Maar dit zijn wonderen die ons vernuft doen strijken,
Dat hier de hemel zelf den snoodsten afgrond raakt,
Om ons het groot geduld van Jezus te doen blijken.

HEIMAN DULLAART.

Toen heeft Judas, die hem verraden had, ziende dat hij veroordeeld was, berouw gehad, en heeft de dertig zilveren penningen den overpriesteren en den ouderlingen wedergebracht, zeggende: Ik heb gezondigd, verradende het onschuldig bloed!
Matth. 27 : 3 en 4.

JUDAS' WANHOOP. Van Marius Richters — Rotterdam.

